

DE HISTORIE VAN RADIO MI AMIGO

DEEL 5:

EEN VEEL TE SNELLE HERSTART

HANS KNOT

DEFINITIEVE STOPZETTING VANUIT SPANJE

In deel 4 van de Historie van Radio Mi Amigo eindigden we met de plotselinge uitval van het station. Dit als gevolg van generatorproblemen, aan boord van het gelijknamige zendschip, dat verankerd lag in de monding van de Theems. Allerlei geruchten en gedeeltelijke waarheden werden er door kranten en in het wereldje van de vrije radio verspreid maar een echte terugkeer van Radio Mi Amigo zou lang op zich laten wachten. Wel werd het duidelijk, voor sommige kranten soms weken later dan bij de redacties

van de concurrent, dat de activiteiten van Radio Mi Amigo, zoals die vanuit Spanje werden verzorgd, tot een einde waren gekomen. Ik haal even een publicatie in geheugen terug, gedateerd op 5 december 1978 uit de Telegraaf: De Spaanse overheid heeft een definitief einde gemaakt aan Radio Mi Amigo. De eigenaar van het zendschip, dat in de monding van de Theems ligt, Sylvain Tack, heeft een brief van de Spaanse minister van Cultuur ontvangen waarin een verbod wordt opgelegd om vanuit Spanje aan de zeezender mee te werken. Het verbod geldt ook voor Radio Caroline.

Nog één keer Tack zijn villa in Playa de Aro

Het zendschip MV Mi Amigo, dat al geruime tijd wegens technische problemen uit de lucht is, zal naar een geschikte haven worden gesleept. Het besluit van de Spaanse overheid kwam voor de Mi Amigo medewerkers in Playa de Aro niet onverwacht, omdat men wist dat ook Spanje het verdrag van Straatsburg, tegen de activiteiten van zeepiratenzenders, wilde ondertekenen. De mensen van Mi Amigo werken nu voor het legale Spaanse station Las Sonrisas de Mi Amigo, dat dagelijks in enkele provincies korte uitzendingen verzorgt. Vanaf januari zal dit station dagelijks ook een Nederlandstalige uitzending verzorgen voor de toeristen. En dat was dus reden tot verdriet voor de grote aanhang die Radio Mi Amigo toch had opgebouwd in Nederland en België.

GEEN TERUGKEER EN ZEKER OOK GEEN RADIO DELMARE

Radio Mi Amigo zou definitief niet terugkeren vanaf het zendschip waarop men sinds eind december 1973, toen de testuitzendingen een aanvang namen, actief was geweest. Eerst waren er nog de nodige berichten terug te vinden inzake de dreiging die Sylvain Tack via zijn contacten, ondermeer binnen de redactie van het Algemeen Dagblad. Hij wist te melden dat hij spoedig actie zou ondernemen tegen de organisaties achter Radio Caroline en Radio Delmare: Zodra Delmare via het zendschip Mi Amigo uitzendt wil Tack de wrakke schuit kapen en naar een haven in Noord Frankrijk verslepen. Hij zegt al een sleper te hebben gecontracteerd, die slechts op een seintje van hem wacht. De sleper kan in dat geval op een warme ontvangst rekenen. Op het zendschip zouden al enige tijd benzinebommen klaarliggen om acties te kunnen afslaan. Toch maakte Tack aan ons bekend dat hij voor vijftig procent mede-eigenaar is van het zendschip. Gezien de slechte toestand van het schip kan ik mijn goedkeuring niet geven om het nog verder te verhuren, daar hiermee namelijk mensenlevens in gevaar worden gebracht, aldus Tack in een schriftelijke verklaring aan onze krant. Het zendschip Mi Amigo, dat voor de Zuidoost kust van Engeland ligt, verkeert al geruime tijd in slechte staat. Drie pompen moeten het water dat door lekken binnenstroomt wegwerken. Gaten zijn met cement gedicht en hier en daar is een stuk plaatstaal op de romp gelast. Of hij zijn dreigementen ook werkelijk uitvoert is ook de vraag omdat het schip en de drie zenders aan boord onmiddellijk in beslag worden genomen bij het binnenvaren in een haven. En dan zou hij, ondanks zijn 50 procent belang, alles kwijt zijn. Maar als het tot een confrontatie komt dan is het zoveelste bewijs geleverd dat piratenzenders niet terugdeinzen voor crimineel gedrag. Begin 1971 blies een aantal duikers, in opdracht van stafleden van Veronica, met een bom Radio Noordzee op. Eind 1972 sleepte een muitende bemanning het Mi Amigoschip al eens naar IJmuiden en bij een Engelse vete tussen Engelse piratenzenders viel zelfs een dode.

BELOFTE OM TE BETALEN

Andermaal werd gerefereerd aan het gegeven dat er nog steeds deejays, die al maanden van het voormalige zendschip waren vertrokken, zaten te wachten op hun betalingen. Het ging hier om reiskosten en achterstallige salarissen. En op dat onderdeel ging de krant ook nog even in: Degenen die aan Mi Amigo meewerkten kregen slechts zestig gulden per dag, dat zij aan boord waren. Daarvan moesten zij zelf hun verzekeringen en sociale lasten betalen.

Een nog lachende Sylvain Tack

Als door weersomstandigheden een bevoorradingsschip niet kon uitvaren en met noodgedwongen aan land moest blijven werd er niet uitbetaald. Maar zelfs de geringe financiële beloning werd niet altijd uitbetaald. De meeste diskjockeys van Mi Amigo krijgen nog geld van Tack. De bedragen variëren van 1.000 tot 10.000 gulden. Commentaar van Tack: Morgen of overmorgen worden zij betaald via de Belgische organisatie. We hebben daar wat problemen gehad omdat de politie hen in de gaten hield. Daarom is de uitbetaling iets vertraagd, maar het komt. Ook zou Radio Delmare niet in de ether komen vanaf de MV Mi Amigo. Op 5 januari 1979 haalde een Britse tender een deel van de bemanning van boord, de anderen achterlatend en wachtend op Gerard van Dam en de MV Epivan. Maar de bulkvoorraden met water en olie zouden zeker op dat moment niet komen. Op 15 januari 1979 werd de MV Epivan door de Nederlandse autoriteiten naar binnen gesleept en was er een degelijke bevoorrading niet mogelijk. Wel zou er, ter afsluiting van ons verhaal rond de MV Mi Amigo, veel water binnenkomen in het zendschip, toen op 19 januari 1979 grote hoeveelheid water binnenkwam en er May day calls werden uitgezonden. De totale bemanning werd die avond, rond acht uur, van boord gehaald door de bemanning van de reddingsboot Margaret Graham uit Harwich. Aan land werd het team ondervraagd door de douane en immigratieautoriteiten, waarna ze werden vrijgelaten om te gaan en te staan waar ze wilden. Wel nam de Britse marine, waarbij men een inspecteur van de Scheepvaart meenam, een kijkje aan boord van het zendschip. Er werd een snelle conclusie gemaakt: De MV Mi Amigo werd op veiligheid afgekeurd en men diende voor een bepaalde datum maatregelen te nemen, anders zou het zendschip in beslag genomen kunnen worden. Uiteraard met de nadruk op het woord kunnen, want iedereen begreep dat de inspectie door de betreffende ambtenaar al illegaal was, gezien het zendschip in internationale wateren was verankerd en er zeker geen sleepboot op de MV Mi Amigo zou worden afgestuurd, om deze vervolgens binnen te slepen in

een Britse haven. Wel werd besloten op korte termijn het schip te voorzien van een nieuwe betonlaag en enkele delen van de scheepshuid te versterken met nieuwe platen staal. De redactie van Freewave Media Magazine was toen al op de hoogte van plannen tot exploitatie van het zendschip door een groep van Nederlandse gegadigden, maar dat hoort in een ander boek thuis. Maar het laatste woord over Radio Mi Amigo was daarmee nog niet geschreven.

EN WAT GING TACK DOEN?

Voor het antwoord op die vraag gaan we naar het gelijknamige boek waarin staat vermeld: Sylvain bleef in Spanje. Hij kon niet naar België toe vanwege de straf die hij moest uitzitten en de boete die hij moest betalen. Intussen had hij in Spanje zaken opgezet. Met een Spanjaard had hij een maatschappij opgericht en in Playa de Aro runde hij twee restaurants, twee luxepubs, waaronder de Kings Bar met discotheek en een Mi Amigo boetiek. Hij bracht het mooiste deel van zijn tijd s nachts door in de Kings Bar, waar hij voor de talrijke Belgen plaatsjes draaide. Zijn uitbundigheid als platenruiter was echter maar valse schijn. Hij voelde zich alles behalve gelukkig, hij was eenzaam, want hij had geen privé leven meer. Hij dronk meer dan goed voor hem was, zijn gezondheid ging met rasse schreden achteruit en hij begon er oud en versleten uit te zien. Vervolgens Tack zelf: Toch begon ik nog met iets nieuws. In Playa de Aro was een grote industriële bakkerij en dat was wel nodig in het toeristische seizoen. Maar in de winter lag het, bij wijze van spreken, stil. De eigenaar, die ik goed kende, stelde me voor er in het dode seizoen een waffelbakkerij van te maken. Ik zei toen goed en dat doen we dan zoals ik dat eerder in Duitsland heb gedaan. Uiteraard was het doel van Tack geld te verdienen en hij startte het bedrijf op en ving nog eens provisie van de omzet. Nadeel was echter dat hij zijn bed bijna niet meer zag: Ik ging van de Kings Club naar de bakkerij en van de bakkerij naar de Kings Club en maar roken en maar zuipen, dan ziek van het astma en de zenuwen. Ik zag het niet meer zitten en ik wilde er weg en moest er dringend uit.

Tack en protégé Paul Severs

EERSTE KEER ONDER EIGEN NAAM

Het was in de maand februari 1979 dat Richard Havelaar in het Freewave Media Magazine zijn schuilnaam afdeed. Ook was het voor het eerst dat hij onder zijn eigen naam een artikel schreef, waarin hij deels terug ging naar zijn verleden en deels probeerde af te rekenen met bepaalde kranten. We hebben het dan over Ruud Hendriks. Hij schreef onder meer: We zijn al bijna vier maanden verwijderd van die legendarische 20ste oktober van vorig jaar en helaas moet ik wel concluderen dat Radio Mi Amigo definitief verleden tijd is. Wij als medewerkers hebben tot op dit moment nooit ons ontslag gekregen. Desondanks zijn de meeste leden van het zoutwater team alweer aan de slag in discotheken, op drive in shows enz. Toen ik hoorde dat de Mi Amigo enkele weken geleden zinkende was, kon ik dat bijna niet geloven. Tenslotte was vrouwe Fortuna altijd met ons geweest, en zoals later bleek ook deze keer. En het is dus, zoals Ronan O Rahilly en Sylvain Tack altijd al zeiden: Er hangt een engeltje boven de muziekboot. Ondanks het feit dat de voormalige Mi Amigo medewerkers er niets meer mee te maken hebben, waren we blij dat de schuit bleef drijven. Een andere, minder prettige, zaak is dat sommige bladen en kranten berichten niet checken. Zo wist de Haagsche Courant op 31 januari en andere kranten vlak daarna, te melden dat ik al weer bij een andere piraat zou werken. Ik wist en weet echter van niets. Hoewel ik het radiogebeuren de laatste tijd wel gevolgd heb, ben ik op geen enkele wijze betrokken bij een nieuwe zee-piraat. Hendriks doelde onder meer op berichten als zou hij gaan werken voor Radio Delmare en tevens op het gegeven dat er in Delft

iemand zich voor hem uitgaf en een aantal malen contact had gezocht met het Algemeen Dagblad, waar men gelukkig de scherpte had om de echte Rob Hudson te bellen voor commentaar. Opmerkelijk is de laatste zin, die Hendriks in het betreffende artikel schreef: Ik hoop echter de komende 45 jaar nog wel eens op een radiostation te verschijnen, maar dan wel op een echt radiostation en niet op een etherkasteel.

GEEN PROGRAMMAGEGEVENS

Het Veronicablade, destijds al weer jaren een uitgave van de Veronica Omroep Organisatie, was altijd dankzij Robert Briel trouw gebleven aan het zeezenderverleden van de omroep. Men had, ook tijdens de illegale periode van de zeezenders, trouw de programmering van de stations vanaf zee opgenomen in hun weekblad. Op 4 februari kwam men echter met een mededeling dat er een einde aan zou komen: We zijn altijd erg optimistisch geweest over een eventuele terugkeer van Radio Mi Amigo. Maar omdat de zender nu al maandenlang zwijgt, lijkt het ons beter de publicaties van de programmeergevens stop te zetten. Mocht Radio Mi Amigo, of enige andere zeezender, in de komende maanden in de ether komen dan zullen we vanzelfsprekend de programmering hiervan in ons programmeerblad opnemen. Voortaan zullen we op de plaats van Radio Mi Amigo de uitzendingen van AFN in de Benelux publiceren. Deze programma's worden via een viertal zenders in Nederland en een drietal in België uitgezonden op de FM band. Opmerkelijk dat men koos voor AFN gezien het merendeel van de luisteraars van Radio Mi Amigo voor de start van de zeezenders de betere radio hadden gevonden middels het beluisteren van de diverse AFN radiostations in Europa.

VOORMALIGE MI AMIGO DEEJAYS WEER AAN BOORD

Ondanks alle verhalen over het zinkend schip en de problemen die er waren met de bevoorrading, de autoriteiten en de betalingen door de organisatie, besloot een aantal voormalige medewerkers van Radio Mi Amigo toch maar weer aan boord te gaan. Dit om te gaan werken voor de Nederlandstalige service van Radio Caroline. Eigenlijk was het een slap aftreksel van de voormalige Mi Amigo organisatie in Vlaanderen, dat de kar met een aantal Nederlanders trok. Van de voormalige Radio Mi Amigo deejays waren in eerste instantie onder meer Rob Hudson en Herman de

Graaf van de partij, later ondermeer vergezeld van hun voormalige collega s Johan Visser en Marc Jacobs. Hoe het hen in die periode echter verging hoort thuis in een ander boek. Wel wens ik nog te vermelden dat Ad Roberts zich bij het team had gevoegd om zijn eerste programma s te presenteren. Een grote wens sinds jaren ging in vervulling. Immers in de begindagen van Radio Mi Amigo was Ad al aan boord van de Mi Amigo om voor de Vlaams/Nederlandse service de programmabanden op tijd te starten.

FEESTJE

Vlamingen vinden altijd wel redenen om flink uit hun dak te gaan en verbaasd was ik dan ook om van de Mi Amigo Fanclub in februari een uitnodiging te krijgen om het Groot Mi Amigo Fan Bal in Brugge bij te wonen. Dit alles vanwege het vijfjarige bestaan (1 januari 1974 begon men met uitzendingen). Daar het station al lang niet meer in de ether was leek het me op de 10^e maart 1979 niet verstandig aanwezig te zijn in het Boudewijnpark te Brugge. Honderden anderen togen er wel heen en zagen er ondermeer een optreden van de Mi Amigo Drive In show met deejay Chris Debruyne, de gastvedette Patrick Valain en vele groepen en zangers. Uiteraard had men gekozen voor absolute Mi Amigo artiesten als The Garnets, Highway, Ann Christy, Erik Marijse en Paul Severs.

Ondertussen bemoeide Sylvain Tack zich nog wel met muziek maar op een andere manier dan voorheen. Op 22 maart 1979 meldde Het Nieuwsblad uit België ondermeer het volgende: De ex wafelbakker koning en voormalig eigenaar van de zeezender Mi Amigo, Sylvain Tack, doet heel andere dingen sinds hij geen vergunning meer heeft voor het mogen runnen van studio s in Playa de Aro. Afgelopen weekend zagen we hem in de Kings

Bar in Carretera de Palamos, waarvan hij het merendeel van de aandelen in handen heeft. De studio's van Radio Mi Amigo liggen er verlaten bij, de ramen zijn van binnen witgeschilderd en de Mi Amigo boetiek is ook gesloten. In het gesprek met de journalist van Het Nieuwsblad ging Tack nogal hard in op het misbruiken van de naam van Mi Amigo in België. Daar was nog steeds een drive in show actief onder die naam. Hij stelde dat de naam wel door hem geregistreerd was in Liechtenstein en dat ze rustig deze mochten gebruiken voor de drive in show. Er diende dan wel per avond en wel per show 7000 BFr betaald te worden. Hij was niet voor niets naar Spanje gevlucht. Ook stelde hij toen recentelijk een claim van 75% van de opbrengsten van een Fanbal in Brugge van de Mi Amigo Fanclub te hebben geclaimd, gezien men geen toestemming had gevraagd voor het gebruik van de naam.

MV Magdalena in Griekenland

UITGEBREID PERSBERICHT

In behoorlijke stilte werd door een deel van de organisatie achter het nieuwe Radio Mi Amigo gewerkt aan de verbouwing van het gekochte schip. Eerst op de Canarische eilanden en daarna in Griekenland. Begin juni 1979 trad men, uiteraard onder embargo, richting de pers met een

uitgebreid persbericht. Ik was zeer verbaasd dat men zoveel gegevens vooraf ook naar mij stuurde. Immers te vroege berichtgeving zou wel eens kunnen leiden tot maatregelen tegen de organisatie. De dag van eerste testuitzendingen, 1 juli 1979, stond vermeld. En dus richtte de redactie van het Freewave Media Magazine zich erop om rond die tijd met een nummer uit te komen, zodat de aanhang van het station degelijk zou zijn geïnformeerd. Aangekondigd werd dat al meer dan een half jaar voor het staken van de uitzendingen, wegens generatorstoring, vanaf de MV Mi Amigo, gestart was met de uitbouw van een nieuw project. Daarbij meldde men dat het een project was dat een langere en betere toekomst voor Radio Mi Amigo moest garanderen. Verder meldde men dat het nieuwe project reden genoeg was bezig was om geen herstelwerkzaamheden uit te voeren aan de generatoren op de MV Mi Amigo: Het oude schip had reeds lang zijn diensten bewezen en alle apparatuur aan boord was verouderd, of functioneerde niet meer ten volle. Verder ging men in op de lange geheimhouding van de te verrichten werkzaamheden in Griekenland door te stellen: Het nieuwe project, welke dus de toekomst van Radio Mi Amigo moet garanderen, mocht echter kost wat kost niet uitlekken om een zo goed mogelijk verloop te kunnen garanderen. Dit was dan ook de reden, waarom af ten toe de vreemdste geruchten de ronde deden over het al over niet terugkeren van het station, dat om en nabij vijf jaar in de ether was.

MV Magdalena